

PLATON's Atlantis

Uddrag fra "Timaios og Kritias " af Platon c.428 - c.347 f.Kr.

Fra "Atlantis, The Antediluvian World" af Ignatius Donnelly

Oversat til DANSK med GOOGLE OVERSÆT af Palle A. Andersen,
med oversætterens bemærkninger.

(Fremhævelser i denne farve, er vigtige udsagn for at kunne lokalisere Atlantis)
(LINKS til artikler udenfor denne er, understreget.)
(Oversætterens bemærkninger med denne skriftfarve)

Platon har bevaret historien om Atlantis.

Skriftsproget blev formodentlig først udviklet for ca. 5-6.000 år siden, så historien om Atlantis er overleveret fra generation til generation via sange og andre mundtlige overleveringer, indtil ægyptiske præster nedskrev den. Sådanne historier bevares i sin grundsubstans, men vil også blive præget af fortælleren gennem de mange generationer, forud for nedskrivningen, men ikke mindst Platon selv, som i øvrigt bemærker, at hans historie er sand.

Grundsubstansen i Platons historie er bevaret, og en nærlæsning af hans tekst viser, at der i fordums tider, op til den sidste istids bratte afslutning, har levet et civiliseret folk, som i lighed med det Romerske Rige, havde underlagt sig de fleste lande i Middelhavet, samt landene langs Afrikas vestkyst, og landene på den nuværende Iberiske halvø, Portugal og Spanien, m.f.

Øverste konge af Atlantis, **ATLAS**, havde indsat sine brødre som vicekonger i de besatte områder. Dette er sandsynligt årsagen til, at de mange undersøgelser, der er gjort for at finde hjemlandet Atlantis, syntes at været nogle af de mange lokationer i Middelhavet eller øerne i Atlanterhavet, Acoerne, Tenerifa og Madeira, der gennem tiderne er gjort.

Det var dog de amerikanske astronauter, som fra rumskibene i omløb om jorden, spottede **Afrikas Øje**, eller "**The Richat Structure**" i Mauritanien, syd for Marocco og Atlasbjergene, som ved nærmere studie af Platons skrifter, kan identificeres som **Atlas's** hovedstad **Atlantis**.

I Platons historie finder vi fantastiske fakta, som Platon på ingen måde kan have været vidende om. Istiden afslutning med "The Younger Dryas" for 11.600 år siden passer med brutal nøjagtighed med Platons: "... ni tusind år er gået siden...", som med tillæg af Solon's besøg i Ægypten for 600 år før Kristi fødsel, matcher præcis.

UDDRAG fra Ignassius Donnelly's "Atlantis: the Antedeluvian World"

Hvis vores synspunkter er korrekte, er det en af de mest værdifulde optegnelser, der er efterladt os fra antikken.

Platon levede 400 år før Kristi fødsel. Hans forfader **Solon** var den store lovgiver i Athen, og 600 år før den kristne æra besøgte han Egypten.

Plutarch siger, "Solon forsøgte i vers, at beskrive en stor eller en ret fabelagtig redegørelse for Atlantis endeligt, som han havde lært af vismændene i **Sais**, (Ægypten), og som især vedrørte atenerne, men på grund af sin alder, var han bekymret for, om arbejdet ville være for meget for ham og han derfor ikke kunne blev færdig med det.

Disse vers er et bevis på, at hans alder ikke var nogen hindring:

"Jeg vokser i at lære som jeg vokser i alder."

Og igen:

*"Vin, vittighed og skønhed,
der stadig giver deres charme,
lyser alle nuancer af livet og jubler os,
når vi går hinsides."*

"Platon, ambitiøs i at dyrke og pryde emnet om Atlanterhavet, som et dejligt sted på et retfærdigt område, der ikke er optaget, og som han også havde krav på, fordi han var relateret til Solon, lagde storslåede domstole og kabinetter op og rejste en stor indgang til den, som ingen anden historie, fabel eller digt nogensinde har haft.

Men da han begyndte det sent, sluttede han sit liv før arbejdet, så jo mere læseren glæder sig over den del der er skrevet, jo mere beklagelse skal han finde den ufærdige."

Der er ingen tvivl om, at Solon besøgte Egypten. Årsagerne til hans afrejse fra Athen i en periode på ti år forklares fuldt ud af Plutarch. Han fortæller os, at Solon boede:

"på den Canopiske bred, ved Nilens dybe udmunding."

Der talte han om filosofi og historie med de mest lærte af de egyptiske præster. Han var en mand med ekstraordinær kraft og indtrængen i sindet, som hans love og hans ordsprog, der er bevaret for os, vidner om.

Der er ingen usandsynlighed i erklæringen om, at han begyndte en historie i vers og beskrivelse af Atlantis, som han efterlod ufærdig ved sin død; og det kræver ikke en stor del fantasi at tro på, at dette manuskript nåede hans efterfølger og efterkommer Platon, en lærer, tænker og historiker som Solon selv, og som en af de største tænkere i den antikke verden.

En ægyptisk præst havde sagt til Solon: "Du har ingen viden om historien og ingen antik historie." Og Solon realiserede helt uden tvivl den store betydning af en fortælling, der bar menneskehistorien tilbage, ikke kun tusinder af år før den græske civilisations epoke, men mange tusinde år før selv oprettelsen af kongeriget Egypten; og som han var ivrig efter at bevare for hans halv civiliserede landsmænd denne uundgåelige beretning fra fortiden.

Udsnit af Platon's dialoger, "Timaios og Kritias"

Kritias fortæller...:

Men i tillæg til de guder, som du har nævnt, vil jeg specielt påpege **Mnemosyne**, ("**erindring**") fordi den vigtige del af det, jeg må fortælle, er afhængig af hendes fortjeneste, og hvis jeg kan huske og recitere nok af, hvad der blev sagt af præsterne og bragt hertil af Solon, tvivler jeg ikke på, at jeg skal opfylde dette teaters krav. Til den opgave vil jeg straks indrette mig.

Lad mig begynde med at bemærke først og fremmest, at **ni tusind var summen af de år**, der var gået siden krigen, som siges at have fundet sted mellem alle dem, **der boede uden for Herakles søjler** og dem, der boede inden for. Denne krig skal jeg nu beskrive. **(Solon levede for 2.600 år siden, derfor er 9.000 + 2.600 = 11.600 - og 11.600 år er der således gået siden afslutningen af "The Younger Dryas - TYD" Istid. Utroligt nok rammer Platon præcis afslutningen af istiden TYD)**

Af stridsmændene på den ene side blev byen Athen rapporteret, at have været herskeren og at have ledet kampen. Kæmperne på den anden side blev ledet af **kongerne på Atlantis**, som jeg sagde, dengang havde **et større område end Libyen og Asien (Tyrkiet)**, ('Øen', **må**

nødvendigvis have være en del af det nuværende Afrikanske Kontinent, tæt på ATLASBJERGENE.) og da det efterfølgende blev sænket af et jordskælv og oversvømmelse, efterlod det en uigennemtrængelig barriere af mudder til sejlere, der sejlede derfra til havet.

(Tilsyneladende skulle man sejle af en vandvej, en flod eller en gravet kanal, som er mudret til og derfor er blevet usejlbar. Heraf fremgår det IKKE, at Atlantis SANK I HAVET, men at det blev overskyllet. En barriere af mudder tyder på et lavvandet område)

Historiens fremskridt vil udfolde de forskellige stammer af barbarer og hellener, som dengang eksisterede, da de successivt ses på scenen, men jeg må først og fremmest beskrive athenerne, som de var den dag, og deres fjender der kæmpede mod dem, og jeg skal fortælle om begge deres magt og form.
Lad os give Athen forrang.

Mange store katastrofer har fundet sted i de ni tusinde år, for det er antallet af år, der er gået siden den tid, jeg taler om og i alle tider og forandringer af ting, har der aldrig været nogen jordens sediment flydende ned fra bjergene (**bjergskred**), som på andre steder, der er værd at tale om. Det har altid været båret rundt i en cirkel og forsvundet i dybden nedenunder. Konsekvensen er, at der i forhold til, hvad der var, er tilbage af små øer, kun de knuste legemers knogler, som de kan kaldes, er alle de rige og blødere dele af jorden faldet væk, og **det eneste skelet af landet, der bliver efterladt. ("Skelettet af Atlantis er efterladt, og ikke sunket i havet)**

Og dernæst, hvis jeg ikke har glemt det, jeg hørte, da jeg var barn, vil jeg give dig karakteren og oprindelsen af deres modstandere (**Atlanteserne**). Man bør ikke kun fortælle om sin egen storhed, men også om sine fjenders.

Men før jeg går videre i fortællingen, bør jeg advare dig om, at du ikke må blive overrasket, hvis du skulle høre hellenske navne, der er givet til udlændinge.

Jeg vil fortælle årsagen til dette.

Solon, som havde til hensigt at bruge fortællingen for sit digt, undersøgte betydningen af navnene og fandt ud af, at de tidlige egyptere, ved at skrive dem ned, havde oversat dem til deres egne sprog, og han genfandt betydningen af de mange navne og genoversatte dem og kopierede dem igen til vores sprog.

Min bedstefar, **Dropidas**, havde den oprindelige skrivning, som stadig er i min besiddelse, og den blev grundigt studeret af mig, da jeg var barn. Derfor, hvis du hører navne, som er brugt i dette land, må du ikke blive overrasket, for jeg har fortalt dig grunden til det.

En kunstners forestilling af Atlantis efter Platon's beskrivelse

Skelettet af Atlantis
Richat strukturen i Mauritien

Fortællingen, som var af stor længde, begyndte som følger:

Jeg har tidligere bemærket, at jeg talte om gudernes overdragelse af landområder, og at de fordelte hele jorden i dele, der var forskellig i omfang, og skabte sig templer og ofre.

Poseidon (**havenes Gud**) modtog for sit parti øen Atlantis, fik børn med en dødelig kvinde og

bosatte dem i en del af øen, som jeg vil fortsætte med at beskrive.

På siden mod havet og midt i hele øen var der en slette, der siges at være den retfærdigste af alle sletter og meget frugtbar. I nærheden af sletten og også i centrum af øen, i en afstand af omkring halvtreds stadier (**en stadie = 606 fod, ialt ca. 9,1 km**) var der et bjerg, ikke meget højt på nogen side.

På dette bjerg boede der en af de jordfødte fortidige mænd i dette land, hvis navn var Evenor, og han havde en kone ved navn Leucippe, og de havde en eneste datter, der hed Cleito. Jomfruen voksede op til kvindelighed, da hendes far og mor døde.

Poseidon blev forelsket i hende og havde samleje med hende, og ved at bryde jorden, og lukke den bakke, hvori hun boede, hele vejen rundt, idet der blev lavet alternative zoner af hav og land, større og mindre, der omringede hinanden. Der var to jord og tre vand, som han vendte som med en drejning ud af øens midtpunkt, lige imod hver vej, så ingen kunne komme til øen, for der var endnu ikke hørt om skibe og rejser. (**Ringe med en ø i midten og flere ringe uden om**)

Han selv, som var en gud, fandt ingen vanskeligheder med at lave specielle arrangementer for centrum af øen. Han førte to vandstrømme under jorden, hvilket han forårsagede at stige som fjedre - et med varmt vand og et andet med koldt, og gøre alle former for mad der springer op i jorden. Han påtog sig og bragte 5 par (**tvillinger**) mandlige børn, som delte øen Atlantis's områder i ti dele.

Han gav til den førstefødte af det ældste par hans moderbolig og den omgivende tildeling, som var den største og bedste, og gjorde ham til Konge over resten. De andre gjorde han til fyrster og lod dem herske over mange mænd og et stort territorium.

Og han navngav dem alle.

Den ældste, der var konge, hedde Atlas (**Atlasbjergene i Marocco**), og han modtog hele øen og havet Atlanten. Til sin tvillingbror, som blev født efter ham, fik som sin part øens yderlighed mod Herakles søjler, så langt som det land, der stadig kaldes region Gades i den del af verden, gav han navnet som i det hellenske sprog er Eumelus, på det sprog i landet, der er opkaldt efter ham, Gadeirus. (**Cadiz i Spanien er den del der refereres til med udtrykket "...øens yderlighed mod Herakles søjler", og det kan have være en begrænsning i Ægypternes viden om Atlantis's præcise placering i "The Antediluvian World", men "region GADES" var en del af det Atlantiske rige, regeret af Gadeirus**)

Af det andet par tvillinger kaldte han een Amheres og den anden Evaemon. Til det tredje par tvillinger gav han navnet Mneseus til den ældre, og Autochthon til den der fulgte ham. Af det fjerde par tvillinger kaldte han den ældste Elasippus og den yngre Mestor, og af det femte Par gives den Ældste Azaes og den yngre Diaprepes.

Alle disse og deres efterkommere var indbyggere og herskerne af de forskellige øer i det åbne hav, (Azoerne, Madeira og Gran Canaria) og som det allerede er sagt, herskede de i den anden retning over landet inden for søjlerne til Egypten og Tyrrenia (**Italien**). (**der tales om en anden retning end den der vender mod vest og nord, men vender mod øst og ind i selve Middelhavet, eller andre øer, som dengang lå i Green Sahara.**)

Nu havde Atlas en talrig og ærefuld familie, og hans ældste gren bevarede altid riget, som den ældste søn overleverede til sin ældste i mange generationer.

De havde så stor rigdom som aldrig tidligere var besiddet af konger og potentater, og sandsynligvis aldrig kommer til igen, og de var indrettet med alt, hvad de kunne ønske sig, både i by og land.

På grund af deres imperiums storhed blev mange ting bragt til dem fra fremmede lande, og selve øen leverede meget af, hvad der kræves af dem til brug i livet.

For det første gravede de ud af jorden, hvad der var fundet der, både mineral og metal, og det der nu kun er et navn, og så var noget mere end et navn - orichalcum - (**formodentlig**

Messing, legering af Kobber og Zink) blev gravet ud af jorden i mange dele af øen, der med undtagelse af guld, blev værdsat som de mest værdifulde metaller blandt mændene i disse dage.

Der var en overflod af træ til snedkeres arbejde og tilstrækkelig foderstoffer til tamme og vilde dyr. **(Her får vi at vide, at man allerede i Atlantis tid, havde dyrehold, altså før 9.600 år BC)**

Der var desuden et stort antal elefanter på øen, (Vestafrika er netop berømt for at have huset store mængder af elefanter) og der var føde for dyr af enhver art, både for dem, der bor i søer og i marsken og floder, og også for dem, der bor i bjerge og på sletter og derfor også for dyret, **(elefanten)** som er den største og mest skræmmende af dem.

Også duftende ting der er i jorden, hvorvidt rødder eller krydderier eller skov eller destillerede dråber, blomster eller frugter voksede og blomstrede i det pågældende land, og igen, jordens dyrkede frugt, både den tørrede spiselige frugt og andre fødearter, som vi kalder af det almindelige navn bælgfrugter, og frugterne med en hård kerne, der giver drikkevarer og kød og salver og god opbevaring af kastanjer og lignende, som kan bruges til at lege med og er frugter, der ødelægger med at holde - og de behagelige slags dessert, som konsulterer os efter aftensmad, når vi er fulde og trætte af at spise - alle disse hellige Øer ligger under solen frembragt retfærdig og vidunderlig i uendelig overflod. **(" ? Paradiset ? ")**
Alle disse ting modtog de fra jorden.

De beskæftigede sig med at bygge deres templer og paladser og havne og dokker og de arrangerede hele landet på følgende måde: Først og fremmest boede de over havets zoner, der omringede den gamle metropol og lavede en passage ind i og ud af kongeslottet. De begyndte at bygge slottet og derefter beboelsen til gud og deres forfædre. Dette fortsatte de med at pynte i efterfølgende generationer, og hver konge overgik den der var før ham til det yderste af hans magt, indtil de gjorde bygningen til et vidunder at se til for størrelse og skønhed.

De begyndte fra havet og gravede en kanal på tre hundrede meter i bredden og en hundrede meter i dybden og halvtreds stadier i længden, som de førte gennem til den yderste zone og drog en passage fra havet op til dette, som blev en havn og efterlader en åbning tilstrækkelig til at give de største fartøjer mulighed for at finde indgang.

Desuden opdelte de zoner af jord, der adskilte havets zoner og konstruerede broer af en sådan bredde, som ville efterlade en passage for en enkelt triremes **(krigsskib)** at passere ud af den ene til en anden og overdækket dem.
Der var en vej under skibene, for bredden af zonerne blev rejst betydeligt over vandet.

Nu var den største af de zoner, hvor en passage blev skåret fra havet, tre stadier i bredden **(ca. 550 m)**, og en jordzone, der var lidt bredere, men de næste to, såvel vandområdet som jord, var to stadier **(ca. 365 m)**, og den ene, der omringede den centrale ø, var et stadie kun i bredde **(ca. 182 m)**. Øen, hvor paladset lå, havde en diameter på 50 stadier **(ca. 9,1 km)**. Dette og zoner og broen, som var den sjette del af et stadie **(ca. 30 m)** i bredden, var de omgivet af en stenmur på begge sider af tårnene og porte på broerne, hvor havet gik ind. Stenen, som blev brugt i arbejdet hentedes under midten øen og fra zoner på både ydersiden og indersiden. En slags sten var hvid, en anden sort og en tredje rød. Og da de fjernede dem, rømmede de på samme tid to gange ind indenfor, med tag dannet ud af den oprindelige sten. Nogle af deres bygninger var enkle, men i andre sammensatte de forskellige sten, som de blandede for ornamenters skyld, for at være en naturlig kilde til glæde.

Hele kredsløbet af væggen, der gik rundt om den yderste, dækkedes med en belægning af messing, og kredsløbet af den næste væg de var belagt med tin, og den tredje, som omfattede citadellet, blinkede med orichalcumets røde lys.

Paladserne i det indre af citadellet blev konstrueret på denne måde:

I midten var et helligt tempel dedikeret til Cleito og Poseidon, som var utilgængeligt og var

omgivet af et kabinet af guld. Dette var det sted, hvor de oprindeligt havde begyndelsen til de ti fyrsters forløb, og hvor de årligt bragte jordens frugter i deres sæson fra alle de ti dele og udførte ofre til hver af dem.

Også her var Poseidons eget tempel, af et stadion i længde og et halvt stadion i bredde og i en forholdsmæssig højde med en slags barbarisk pragt.

Alle templets udvendige sider, med undtagelse af tinderne, dækkede de med sølv og tinderne med guld. I templets indre var taget af elfenben, prydet overalt med guld og sølv og orichalcum. Alle de andre dele af væggene og søjlerne og gulvet var foret med orichalcum.

I templet stod statuer af guld. Der var guden selv, der stod i en vogn - trukket af seks bevingede heste - og af en sådan størrelse, at han rørte ved bygningens tag med hovedet; omkring ham var der hundrede statuer af Nereider, der kørte på delfiner, for sådan var det tænkt som deres antal den dag.

Der var også i det indre af templet andre billeder, der var dedikeret af privatpersoner. Omkring templet på ydersiden blev der stillet guldstatuer af alle de ti konger og deres hustruer, og der var mange andre gode tilbud, både konger og privatpersoner, der kom både fra selve byen og de fremmede byer, over hvilke de holdt hof. Der var også et alter, som i størrelse og udførelse svarede til resten af arbejdet, og der var paladser på samme måde som svarede til rigets storhed og templets herlighed.

I det næste sted brugte de springvand både fra kolde og varme kilder. Disse var meget rigelige, og begge slags vidunderligt tilpasset til brug på grund af dets fremragende sødme.

De byggede bygninger omkring dem og plantede egnede træer, også cisterner, nogle åbent for himlen, andre som de dækkede over, for at blive brugt om vinteren som varme bade. Der var kongens bade og bade af private personer, som blev holdt adskilt, og også adskilte bade til kvinder og andre igen for heste og kvæg, og til dem gav de så meget udsmykning som det var passende for dem.

Vandet, der løb af, blev ledt til nogle af Poseidons lunde, hvor der voksede alle former for træer af vidunderlig højde og skønhed på grund af jordens frugtbarhed. Resten blev overført af akvadukter, der passerede over broerne til de ydre cirkler.

Der var mange templer bygget og dedikeret til mange guder, også haver og træningssteder, nogle til mænd og nogle adskilt for heste, i begge de to øer dannet af zoner. I midten af de største af de to var der et løbebane af et stadion i bredde og længe tilladt at strække sig hele vejen rundt om øen, for heste at køre ind.

Der var også vagthuse med mellemrum for livvagten. Jo mere betroede, hvem havde deres pligter udpeget til dem i den mindre zone, som var nærmere Akropolis, mens de mest betroede af alle havde huse givet dem inden for citadellet og om kongernes personer.

Havnene var fulde af triremes (**krigsskibe**) og søfartsbutikker, og alle ting var helt klar til brug.

Nok om planen for kongeslottet.

Krydsning af de ydre havne, der var tre i antal, ville du komme til en mur, der begyndte ved havet og gik rundt.

Dette var overalt fjernt halvtreds stadie fra den største zone og havn og lukkede hele mødet ved munden af kanalen mod havet.

Hele området var tæt overfyldt med beboelser; og kanalen og den største af havnene var fulde af skibe og købmænd, der kom fra alle verdens dele, som fra deres tal holdt op med en massiv lyd af menneskelige stemmer og dun af alle slags nat og dag.

Jeg har gentaget mine beskrivelser af byen og delene om det gamle slot næsten som han gav dem, og nu må jeg forsøge at beskrive naturen og arrangementet i resten af landet.

Hele landet blev beskrevet som meget højt og udtømt på havets side, men landet umiddelbart omkring byen var en slette, der selv var omgivet af bjerge, der faldt ned mod havet. Det var glat og jævnt, men af en aflang form, der strækker sig i en retning tre tusind stadier (**ca. 550 km.**), og går op ad landet fra havet gennem midten af øen to tusinde stadier (**ca. 365 km.**); Hele øens område ligger mod syd og er beskyttet mod nord (**af bjergene**).

De omkringliggende bjerge fejrede han for deres antal og størrelse og skønhed, hvor de oversteg alt, hvad der nu skal ses overalt. At have i dem også mange velhavende beboede landsbyer og floder og søer og enge, der leverer mad nok til alle dyr, vilde eller tamme og træ af forskellige slags, rigeligt for enhver form for arbejde.

Jeg vil nu beskrive sletten, **der var blevet dyrket i mange generationer** af konger. Det var rektangulært og for det meste lige og aflangt. Hvad det ønskede af den lige linje fulgte linjen i den cirkulære grøft. (**Atlantis benyttede sig også af landbrug, før 9.600 år BC**)

Dybden og bredden og længden af denne grøft var utroligt og gav indtryk af, at et sådant arbejde, ud over så mange andre værker, næppe kunne have været udført af menneskets hånd.
(**Richat strukturen er dannet for 100 Mill. år siden på en naturlig måde**)

Men jeg må sige, hvad jeg har hørt. Det blev udgravet til en dybde af hundrede meter, og dens bredde var et stadion overalt. Den blev ført rundt om hele sletten og var ti tusinde stadier i længden.

Grøfterne modtog de vandløb, der kom ned fra bjergene og snoede rundt om sletten og berørte byen på forskellige punkter, derefter blev de ledet ud i havet. Fra oven blev lige kanaler med et hundrede meter i bredden skåret i sletten og igen slået ud i grøfter mod havet. Disse kanaler var med hundrede stadier i mellemrum, og ved dem førte de skoven ned fra bjergene til byen og transporterede jordens frugter i skibe, skar tværgående passager fra en kanal til en anden og til byen.

To gange i året samledes de jordens frugter.

Om vinteren var de til gavn for regnen, og om sommeren introducerer kanalernes vand. Med hensyn til befolkningen havde hver af partierne i sletten en udnævnt leder af mænd, der var egnet til militærtjeneste, og partiets størrelse skulle være en firkant på ti stadier hver vej og det samlede antal af alle partierne var tres tusind (**60.000 – der er her tale om området omkring cirkelbyen, Atlantis**).

Af bjergernes og resten af landet var der også en stor skare, der havde ledere, til hvem de blev tildelt efter deres boliger og landsbyer. Lederen skulle give krigen en sjette del af en krigsvogn for at udgøre i alt ti tusind vogne, også to heste og ryttere på dem og en lettere vogn uden sæde, ledsaget af en kæmpemand til fods med et lille skjold og med en vogn monteret på Styrehestene, var han også nødt til at forsyne to tungt væbnede mænd, to bueskytter, to slingere, tre stenskyttere og tre spydsmænd, der var skærmere og fire søfolk til at udgøre et komplement på tolv hundrede skibe. (**1.200 krigsskibe**)

Sådan var krigsordenen i den kongelige by - den af de andre ni regeringer var forskellig i hver af dem og hvilke jeg vil undlade at fortælle.

Med hensyn til kontorer og hædersbeviser var følgende arrangementet fra det første: Hver af de ti konger i sin egen division og i sin egen by, havde den absolutte kontrol over borgerne og i mange tilfælde af lovene, straffe og dræbe hvem han ville.

Nu var deres regeringers forhold til hinanden reguleret af Poseidon's påbud, da loven var blevet pålagt dem. Disse blev indskrevet af de første mænd på en plade af orichalcum, der lå midt på øen ved Poseidons tempel, hvor folkene blev samlet hver femte og sjette år skiftevis, og således gav samme ære til det ulige og til det lige antal.

Og når de blev samlet, rådgav de om offentlige anliggender og spurgte, om nogen havde

overtrådt noget, og dømte ham i overensstemmelse hermed - og før de dømte dom, gav de deres løfter til hinanden på denne måde.

Der var tyre i lange rækker ved Poseidons tempel; og de ti der var alene i templet, efter at de havde tilbudt guderne bønner, at de kunne tage de ofre, som var acceptable for dem, og jagede tyrene uden våben, men med stave og luner, og tyren som de fangede, førte de op til søjlen. Slaget blev så slået på hovedet af den og slået over den hellige inskription.

På søjlen var der foruden loven indskrevet en ed, der påberåbte mægtige forbandelser mod den ulydige. Da de efter at have ofret efter deres skik, brændte de tyrens lemmer, blandede en kop og kastede en blodprop til hver af dem. Resten af ofret lagde de i ilden efter at have lavet en rensning af kolonnen hele vejen rundt.

Derefter svingede de fra bægeret i gyldne skåle og hældte en offer på ilden, og de svor, at de ville dømmes i overensstemmelse med lovene på søjlen og straffe enhver, som tidligere havde overtrådt, og at i fremtiden ville de ikke, hvis de kunne hjælpe, overtræde nogen af indskrifterne og ikke ville beordre eller adlyde nogen hersker, som befalede dem at handle anderledes end i overensstemmelse med deres faders, Poseidons lov.

Dette var den bøn, som hver af dem tilbød sig for sig selv og for hans familie og samtidig drikker og dedikerede skibet i Guds tempel. Efter at have brugt noget nødvendigt tid på aftensmad, da mørket kom på, og ilden om offeret var køligt, lagde de alle de smukkeste azurblå klæder og sad på jorden om natten i nærheden af de ofre, som de havde svoret og slukket al ilden omkring templet. De modtog og gav domme, hvis nogen af dem havde beskyldninger at bringe mod nogen, og da de havde givet domme, skrev de deres sætninger på en gylden tablet ved dagbrættet og deponerede dem som mindesmærker med deres klæder.

Der var mange særlige love, som de mange konger havde skrevet om templerne, men det vigtigste var følgende:

At de ikke skulle bruge våben mod hinanden, og at de skulle alle komme til undsætning, hvis nogen by forsøgte at overfalde kongelige huse. Som deres forfædre skulle de være fælles om krig og andre forhold og give overherredømmet til Atlas familie. Kongen skulle ikke have liv og dødsdom over nogen af hans slægtninge, medmindre han havde overensstemmende med de fleste af de ti konger. **(En musketter ed)**

Sådan var den store magt, som guden satte i den fortabte ø Atlantis, og dette gjorde han efterfølgende mod vores land på følgende påskud, som traditioner fortæller:

I mange generationer, så længe den guddommelige natur var i dem, var de lydige mod lovene og velindstillet over for guderne, som var deres slægtninge, for de havde sande og på alle måder store ånder og praktiserede mildhed og visdom i de forskellige muligheder for livet og i deres samliv med hinanden.

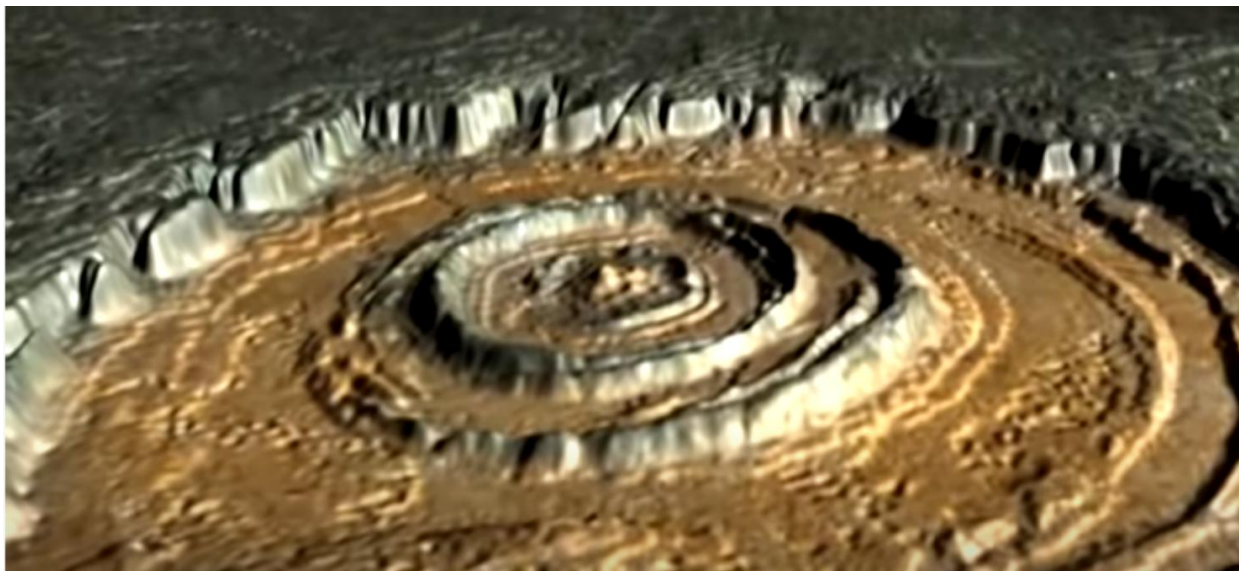
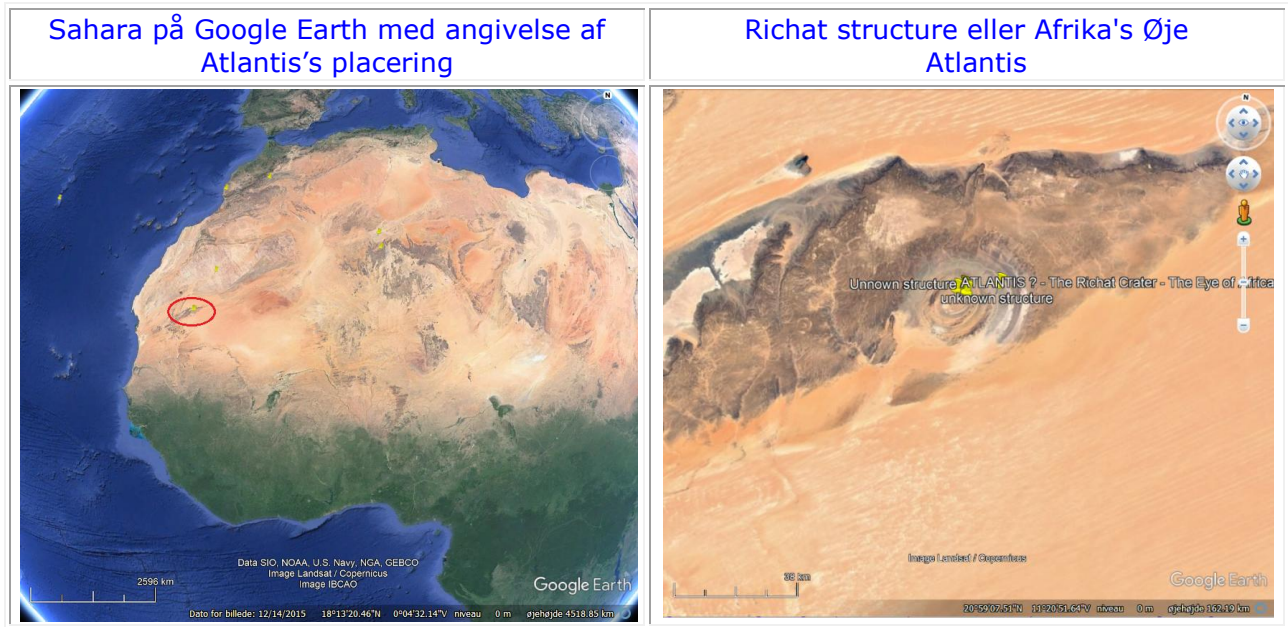
De foragtede alt andet end dyd, ikke omsorg for deres nuværende livsstil og tænkte let på besiddelse af guld og anden ejendom, som kun syntes en byrde for dem. De var heller ikke berusede af luksus, og rigdom fratager dem heller ikke deres selvkontrol, men de var ædru og så tydeligt, at alle disse goder øges af et dydigt venskab med hinanden, og at ved hjælp af overdreven iver og ære for dem, går deres goder tabt, og venskab forgår med dem.

Ved sådanne refleksioner og ved kontinuitet i dem af guddommelig karakter, er alt det, som vi har beskrevet, vokset og forøget i dem; men da denne guddommelige del begyndte at falme væk i dem og blev fortyndet for ofte og med for meget af den dødelige blanding, og den menneskelige natur fik overhånden, da, de der ikke var i stand til at bære deres formue blev de usømmelige, og til ham, der havde øje at se, voksede synligt tilbage, for de tabte de retfærdigste af deres dyrebare gaver, men for dem, der ikke havde øje at se den sande lykke, viste de sig stadig strålende og velsignet på det tidspunkt, da de var fyldt med uretfærdig hån og kraft.

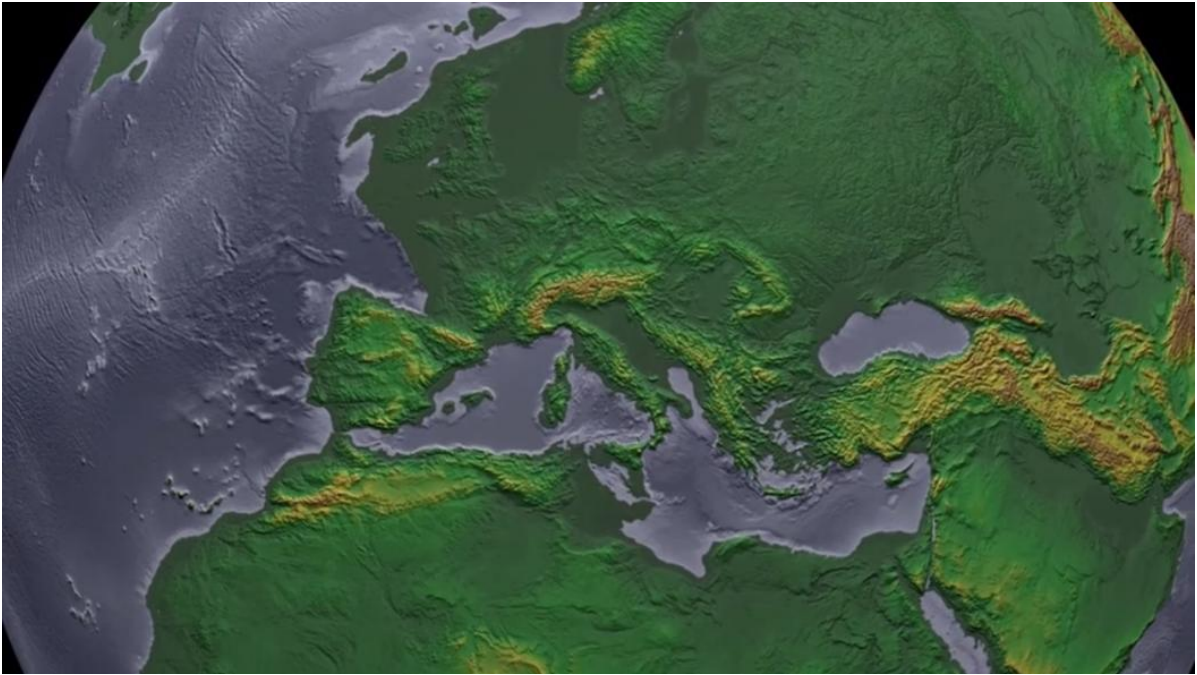
Zeus, gudens gud, som regerer med loven og er i stand til at se på sådanne ting og opfatter, at en hæderlig race var i en meget elendig tilstand, og som vil påføre dem straf, at de kan blive tugtet og forbedret, indsamlede alle guderne i hans mest hellige bolig, som er placeret i verdens centrum, ser alle ting, der går af generationen. Og da han havde kaldt dem sammen, talte han som følger: ...

[Her slutter Platons historie abrupt...]

Se billederne herunder...

Skelletet af Atlantis som det ser ud i dag

Verden som den måske har set ud i tiden før istidens afslutning, for ca. 15.000 år siden. Verdenshavens vandstand lå 125 meter lavere end i dag, og af billedet se store områder i Europa, som må være oversvømmet samtidigt med Atlantis. Isen er ikke med på billedet, men den dækkede Skandinavien og dele af Danmark og England.

Vi ved fra ægyptiske fortællinger, at Sahara indtil for 5-6.000 år siden, var frodig og et GRØNT SAHARA med kæmpe store søer flere steder, hvilket er set af de rester af maritime dyr, der er fundet, og SAHARA har været ret godt befolket af både dyr og mennesker..

Den afrikanske Monsun følger jorden præcession (wobblende bevægelse som en snurretop ude af balance), og denne monsun rykker nordpå hver 25.000 år og gendanner SAHARA, som et grønt Sahara sammen med de store søer..